

Dosarul nr.3ra-1225/19

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (L.Holevițcaia)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (E.Palanciuc, A.Malfi, Vl.Clima)

Î N C H E I E R E

09 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Sveatoslav Moldovan
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului depus de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Solcan Sergiu împotriva Întreprinderii de Gestionare a Fondului Locativ nr.19, intervenienți accesorii Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” și Întreprinderea municipală ”Infocom” cu privire la anularea facturilor de plată și anularea ordinului de încasare a numeralului,

împotriva deciziei din 05 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respinsă cererea de apel declarată de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”,

c o n s t a t ă

La 04 iunie 2015 Solcan Sergiu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii de Gestionare a Fondului Locativ nr. 19, intervenienți accesorii Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” și Întreprinderea Municipală „Infocom” privind anularea facturilor de plată și anularea ordinului de încasare a numerarului.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că este proprietarul apartamentului nr. 27 situat în blocul locativ nr. XXXXXX.

A relatat reclamantul că prin cererea prealabilă din 14 aprilie 2015 a solicitat anularea facturilor întocmite pentru energia termică, solicitare respinsă prin răspunsul Întreprinderii de Gestionare a Fondului Locativ nr. 19, recepționat la 06 mai 2015, motiv pentru care solicită anularea facturilor din luna februarie 2014 până în prezent.

A afirmat reclamantul că calculele cu includerea în facturi a 20% din consumul de agent termic sunt neîntemeiate și contravin normelor legale, urmînd a fi anulate deoarece în anul 2003 cu acordul furnizorului de energie termică SA „Termocom” și a gestionarului fondului locativ ÎMGFL nr. 19 în baza unui proiect autorizat a instalat în apartamentul indicat o minicentrală termică cu gaze, apartamentul dat

fiind deconectat de la conductele de încălzire centralizate, deconectarea fiind efectuată de la etajul 2. Aceste coloane lipsesc atât la etajul de mai sus – 5, cât și la etajul 3 al blocului.

A declarat reclamantul că în apartament lipsesc total coloanele și conductele tranzitorii de termoficare, fapt confirmat prin procesul-verbal de constatare nr.55-04-II-40 din 14 februarie 2014. Însă, pârîta, conform informației prezentate de Întreprinderea Municipală „Infocom”, calculează lunar 20% de consum de agent termic.

A menționat că conform pct.8 al Hotărîrii Guvernului nr. 707 din 20 septembrie 2011 în cazul deconectării integrale a apartamentului (încăperii locuibile în cămine) de la sistemul centralizat de încălzire, consumatorul va achita plata pentru încălzire în mărime de 20% din costul energiei termice calculate pentru un metru pătrat al apartamentului (încăperii locuibile în cămine), luînd în considerație existența pierderilor normative de energie termică în încăperile tehnice (etaje tehnice și subsoluri) care mențin în stare funcțională sistemele inginerești de alimentare cu apă și de canalizare în perioada rece. necesitatea încălzirii locurilor de uz comun și imposibilitatea deconectării coloanelor de încălzire tranzitorii.

Astfel, a considerat reclamantul că prin hotărîrea nominalizată s-a prevăzut plata pentru încălzire în mărime de 20% din costul energiei în cazul cînd cumulativ se întrunesc trei condiții: a) existența pierderilor normative de energie termică în încăperile tehnice (etaje tehnice și subsoluri) care mențin în stare funcțională sistemele inginerești de alimentare cu apă și de canalizare în perioada rece. b) necesitatea încălzirii locurilor de uz comun; c) imposibilitatea deconectării coloanelor de încălzire tranzitorii, condiții ce nu sunt întrunite în cazul reclamantului, deoarece apartamentul acestuia, fiind situat la penultimul etaj și în lipsa etajului tehnic, a fost posibil de deconectat coloanele de încălzire tranzitorii.

A indicat că conform actelor legislative aplicabile în domeniu, evidența pierderilor normative de energie termică în încăperile tehnice (etaje tehnice și subsoluri) ce mențin în stare funcțională sistemele inginerești de alimentare cu apă și de canalizare în perioada rece și necesitatea încălzirii locurilor de uz comun, este pusă în sarcina gestionarilor fondului de locuințe. Însă pârîta nu dispune de un act sau alt document (expertiză) prin care s-ar stabili clar pierderile normative ale energiei termice în încăperile tehnice și locurile de uz comun și nu este clar cum au făcut calculul la stabilirea a 20% din tarif, ținînd cont de condițiile specificate supra, motiv pentru care apreciază ca fiind inoportună aplicarea calculului global în mărime de 20% din costul energiei pentru un metru pătrat al apartamentului, deoarece coloanele tranzitorii nu trec prin acest apartament, fiind deconectate de la etajul 2, contrariul fiind un act discriminatoriu comparativ cu plata calculată pentru alți locatari, ale căror apartamente au fost deconectate de la sistemul centralizat de încălzire, dar prin apartamentele lor trec coloanele de încălzire tranzitorii și respectiv încălzesc aceste apartamente.

A solicitat reclamantul, inclusiv prin cererea de concretizare din 29 septembrie 2015 declararea nulă a facturilor pentru energia termică emise pentru apartamentul nr. 27 situat în blocul locativ nr.XXXXXX din februarie 2014 în sumă de 236,98 de lei; martie 2014 în sumă de 88 de lei; octombrie 2014 în sumă de 55,27 lei; noiembrie 2014 în sumă de 180 de lei; decembrie 2014 în sumă de 238,79 de lei; ianuarie 2015 în sumă de 266,29 de lei; februarie 2015 în sumă de 207,57 de

lei; martie 2015 în sumă de 167,59 de lei; aprilie 2015 în sumă de 50,34 de lei și obligarea ÎMGFL nr. 19 să nu efectueze în continuare calcule privind consumul de energie termică pentru apartamentul indicat.

La 15 decembrie 2015 reclamantul a depus o cerere suplimentară, prin care a solicitat anularea facturii din septembrie 2015 întocmită pentru consumul din luna august 2015 în sumă de 3566 de lei la plata energiei termice calculată la apartamentul nominalizat ca fiind ilegală, cu obligarea ÎMGFL nr.19 să nu efectueze în continuare calcule privind consumul de energie termică pentru apartamentul respectiv.

La 20 septembrie 2016 reclamantul a depus o altă cerere de chemare în judecată împotriva SA „Termoelectrica” și ÎMGFL nr. 19 prin care a solicitat declararea nulă a ordinului de încasare a numerarului (factura de plată pentru energia termică) în sumă de 3565,17 lei pentru luna mai 2016, calculată la apartamentul sus-indicat ca fiind emisă neîntemeiat și ilegal; obligarea SA „Termoelectrica” să nu efectueze în continuare calcule privind consumul de energie termică pentru apartamentul respectiv; încasarea din contul pîrîților a cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea din 26 octombrie 2016 a Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău cauzele intentate în baza acțiunilor sus-indicate au fost conexe pentru a fi examinate într-un singur proces judiciar (f.d.125. vol.I).

Prin hotărârea din 28 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani acțiunea înaintată de Solcan Sergiu a fost admisă parțial și s-au anulat facturile pentru energia termică, emise pentru apartamentul nr. 27 situat în blocul locativ nr. XXXXX din februarie 2014 în sumă de 236,98 de lei; martie 2014 în sumă de 88 de lei; octombrie 2014 în sumă de 55,27 de lei; noiembrie 2014 în sumă de 180 de lei; decembrie 2014 în sumă de 238,79 de lei; ianuarie 2015 în sumă de 266,29 de lei; februarie 2015 în sumă de 207,57 de lei; martie 2015 în sumă de 167, 59 de lei; aprilie 2015 în sumă de 50,34 de lei și s-a obligat ÎMGFL nr. 19 să nu efectueze în continuare calcule privind consumul de energie termică pentru apartamentul indicat în mărime de 20% din costul energiei termice calculate pentru un metru pătrat al apartamentului, s-a anulat ordinul de încasare a numerarului în sumă de 3565,17 lei pentru luna mai 2016 întocmită aferent apartamentului menționat.

Prin decizia din 05 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respinsă cererea de apel declarată de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”.

La adoptarea soluției instanța de apel a invocat că dispozițiile art. 2 al Legii serviciilor publice de gospodărie comunală definesc următoarele noțiuni pertinente: servicii publice de gospodărie comunală - servicii scoase din subordinea autorităților publice centrale și constituite ca structuri autonome gestionare, atribuindu-li-se patrimoniu propriu în unitatea administrativ-teritorială respectivă; servicii publice de gospodărie comunală furnizate prestate - ansamblu de activități și acțiuni de interes public, desfășurate sub autoritatea administrației publice locale la realizarea lucrărilor necesare în gospodăria comunală; alimentare cu energie termică - totalitatea activităților și lucrărilor efectuate în scopul producerii, transportării, transformării și distribuirii energiei termice către consumatori.

Conform art. 25 alin. (1) al aceleiași Legi, persoanele fizice și juridice care beneficiază de servicii publice de gospodărie comunală sunt obligate să achite

contravaloarea serviciilor prestate, conform facturilor primite. în termenul prevăzut de contractul încheiat între operator și consumator.

Conform pct. 8/1 al anexei nr. 7 la Regulamentul cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la reconectării la sistemele de încălzire și alimentare cu apă, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002 în cazul deconectării integrale deja efectuate a apartamentului (încăperii locuibile în cămine) de la sistemul centralizat de încălzire, cu instalarea altei surse de încălzire pentru întreținerea temperaturii constante în încăpere la un nivel de cel puțin +18 °C consumatorul va achita plata pentru încălzire în mărime de: 10 %. începând cu 1 octombrie 2011; 15 %. începând cu 1 octombrie 2012; 20 %. începând cu 1 octombrie 2013; 10 %. începând cu 1 iunie 2016 din costul energiei termice calculate pentru un metru pătrat al apartamentului (încăperii locuibile în cămine).

Plata stabilită în alineatul unu din prezentul punct va fi distribuită în aceeași perioadă de încălzire. în mod obligatoriu, de către gestionarul fondului de locuințe sau furnizor la reducerea plăților pentru consumatorii conectați la sistemul centralizat de alimentare cu căldură, conform calculului efectuat și semnat de către gestionar și furnizor. În cazul contractelor încheiate de furnizor cu gestionar, sau furnizor și consumator. în cazul contractelor încheiate direct de furnizor cu consumator.

Instanța de apel a menționat că ÎMGFL nr. 19 este îndreptățită de a înainta spre plată reclamantului prin intermediul acestora valoarea serviciilor comunale de care reclamantul a beneficiat de fapt, beneficiare de serviciul respectiv fiind unicul temei legal ce ar institui obligația consumatorului de achitare a contravalorii acestuia, inclusiv a energiei termice în calitate de marfa livrată de apelantă.

Prin urmare, ne-beneficierea de serviciul respectiv exclude existența obligației consumatorului la plata contravalorii acestuia.

Astfel, instanța de apel a menționat că apartamentul reclamantului este amplasat la penultimul nivel al blocului locativ, fiind deconectat de la rețeaua de energie termică, prin acest apartament nu trec conducte de tranzit, acesta fiind amplasat între alte două apartamente, din aval și din amonte, la fel deconectate de la rețeaua de energie termică, având instalată în apartament o altă sursă de încălzire decât cea centralizată.

În consecință, instanța de apel a constatat că în speță nu se întrunesc temeiurile legale ce ar impune reclamantului obligația de plată a unui serviciu de care acesta nu beneficiază de fapt, inclusiv în contextul în care la materialele cauzei lipsesc probe ce ar dovedi că înaintarea spre plată a sumelor vizate în actele contestate este determinată de existența pierderilor normative de energie termică în încăperile tehnice (etaje tehnice și subsoluri) care mențin în stare funcțională sistemele inginerești de alimentare cu apă și de canalizare în perioada rece și de necesitatea încălzirii locurilor de uz comun.

Prin recursul depus la 15 august 2019 Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” a solicitat casarea integrală a deciziei instanței de apel și parțial a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului s-a indicat că instanța de apel nu a constatat și elucidat toate circumstanțele necesare pentru examinarea obiectivă a cauzei, fiind aplicate

eronat normele de drept material și procedural și nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată.

Examinând admisibilitatea cererii de recurs, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

După cum rezultă din speță litigiul a fost inițiat în baza Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din data de 10 februarie 2000.

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 01 aprilie 2019, iar potrivit alin. (2), la data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din data de 10 februarie 2000.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Prin urmare, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va aprecia condițiile de admisibilitate a recursului în conformitate cu prevederile art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, adică conform reglementărilor anterioare intrării în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Curtea de Apel Chișinău a emis decizia contestată la 05 iunie 2019 și a fost recepționată de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” la 17 iulie 2019, conform avizului de recepție (f.d.129, vol.II).

Astfel, cererea de recurs depusă la data de 15 august 2019, este în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2, 3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând temeiurile recursului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2,3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul depus de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă,

din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contenciosul administrativ al Colegiului consideră că recursul depus de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2,3,4) al Codului de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art.193, 195, 230 și 258 alin. (3) ale Codului administrativ și art. 270, 433 lit. a) și 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecător

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Iurie Bejenaru